

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců JUDr. Jana Passera a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **N. V. N.**, zastoupeného JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2012, čj. CPR-7944/ČJ-2012-9CPR-V243, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2012, čj. 2 A 63/2012-20,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Dne 9. 5. 2008 rozhodla Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie Praha, Inspektorát cizinecké policie Praha, o správním vyhoštění žalobce. Současně stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území České republiky, na tři roky.

[2] Žalovaná následně zamítla odvolání žalobce. Rozhodnutí o odvolání nabylo právní moci dne 13. 8. 2008, žalobce byl proto zařazen do evidence nežádoucích osob s platností od 13. 8. 2008 do 13. 8. 2011.

[3] Dne 14. 1. 2012 policie kontrolovala žalobce v rámci kontroly se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců. Žalobce nepředložil žádný doklad totožnosti, proto byl téhož dne zajištěn. Policie poté zjistila totožnost žalobce podle otisků prstů a rovněž z evidence zjistila, že žalobci bylo v minulosti uloženo správní vyhoštění. Žalobce do protokolu vypověděl, že do České republiky přicestoval v roce 1997 a od té doby ji neopustil. V roce 2008

po uložení správního vyhoštění z České republiky nevycestoval, protože věřil, že mu krajan vyřídí platné vízum k pobytu v České republice. Dále žalobce sdělil, že má na území České republiky dospělého syna, který již má svou rodinu. Rovněž má žalobce přítelkyni v Hodoníně, u níž ještě má některé své osobní věci, avšak vzhledem k jeho práci v Praze k ní žalobce nyní pouze nepravidelně dojíždí. Matku, ženu a tři děti má žalobce ve Vietnamu.

[4] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, poté znovu rozhodla o správním vyhoštění žalobce a dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovila na dva roky. Toto rozhodnutí čj. KRPA-6621/ČJ-2012-000022 bylo dle svého záhlaví vydáno dne 15. 1. 2012. Avšak podkladem tohoto rozhodnutí zohledněným v odůvodnění bylo i závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 16. 1. 2012. Proto bylo také rozhodnutí Policie České republiky pravděpodobně vydáno až 16. 1. 2012.

[5] Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal. Žalovaná vyhodnotila odvolání jako opožděné, a proto jej rozhodnutím ze dne 26. 3. 2012 zamítla.

[6] Žalobce poté požádal o povolení obnovy řízení vzhledem k tomu, že nebyla vyslechnuta jako družka, paní No., jako účastník řízení. Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, rozhodnutím ze dne 20. 4. 2012 žádost o povolení obnovy řízení zamítla. Zdůvodnila, že se správní orgán tím, že žalobce má na území České republiky družku, zabýval již v původním řízení. Nejedná se tedy o novou skutečnost, kterou by žalobce nemohl v původním řízení uplatnit. Podmínky pro povolení obnovy řízení tak nebyly splněny.

[7] Žalovaná rozhodnutím ze dne 3. 10. 2012, čj. CPR-7944/ČJ-2012-9CPR-V243, zamítla odvolání žalobce a potvrdila tak nepovolení obnovy řízení.

II.

[8] Žalobce rozhodnutí žalované ze dne 3. 10. 2012 napadl žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud rozsudkem označeným v záhlaví žalobu zamítl. Shledal, že žádné dříve neznámé skutečnosti, které by žalobce nemohl uplatnit v původním správním řízení, neexistují. Svou známost s paní No. žalobce uvedl již ve správním řízení v roce 2008. Poté ji zmínil i v řízení v roce 2012 před správními orgány prvního i druhého stupně. Správní orgán prvního stupně nejednal s paní No. jako s účastnicí řízení proto, že to nenavrhl ani žalobce ani paní No. Žalobce poprvé navrhl výslech paní No. jako účastnice řízení až v opožděném odvolání. Tvrzení žalobce, že by se paní No. dostavila před správní orgán k podání výpovědi, nemá oporu ve správním spise. Vztah žalobce s paní No. však není neznámou skutečností. Neplatí ani, že by se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, neboť správní orgán vycházel jen z protokolu o vyjádření žalobce, v němž se žalobce podrobně vyslovil o charakteru vztahu s paní No., a ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Telefonický rozhovor správního orgánu s paní No. byl použit pouze k dokreslení tvrzení žalobce. Podmínky pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) spr. ř. proto nebyly splněny.

III.

[9] Proti rozhodnutí městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z obsahu kasační stížnosti dále vyplynulo, že stěžovatel namítal i vadu řízení, tedy kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[10] Nesprávné posouzení právní otázky soudem stěžovatel spatřoval v tom, že dle městského soudu nesplnil podmínky nutné k povolení obnovy řízení. Domníval se, že výpověď jeho družky

jako účastníka řízení má pro zjištění skutkového stavu zásadní význam a její absence je podstatnou vadou řízení. Paní No. by mohla uvést nové skutečnosti, které podporují tvrzení stěžovatele a mohly by mít podstatný vliv na rozhodnutí. Stěžovatel stejně jako v žalobě uvedl, že družka chtěla osobně vypovídat před správním orgánem a za tímto účelem se dostavila ke správnímu orgánu, ten jí ale neumožnil podat výpověď do protokolu. Stěžovatel dále poukázal na to, že do správního spisu založil i čestné prohlášení družky, toto prohlášení však nyní není součástí správního spisu. Podle názoru stěžovatele správní orgán nesplnil povinnost dle § 28 spr. ř. a nepřipustil důkaz, který stěžovatel nemohl bez své viny provést. Má za to, že městský soud nesprávně posoudil celý jeho případ, a tak se dopustil nezákonného rozhodnutí.

IV.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti ve výše vymezeném rozsahu a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Stěžovatel v kasační stížnosti napadá posouzení věci městským soudem. Sám je přesvědčen, že vztah s jeho družkou a její výpověď by mohly být novými skutečnostmi nebo důkazy dle § 100 odst. 1 písm. a) spr. ř. ospravedlňujícími povolení obnovy řízení. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

[15] Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se dle § 100 odst. 1 písm. a) spr. ř. na žádost účastníka obnoví, jestliže „*vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými (...) a pokud tyto skutečnosti [nebo] důkazy (...) mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.*“

[16] Dále dle § 15a odst. 3 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) platí, že se ustanovení tohoto zákona, týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie, obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že „*má s občanem Evropské unie trvalý vztah obdobný vztahu rodinnému a žije s ním ve společné domácnosti*“.

[17] V prvé řadě není možné podřadit vztah stěžovatele s paní No. pod dříve neznámou skutečnost nebo důkaz. Dopad správního vyhoštění na rodinný život stěžovatele posuzovaly správní orgány již v prvním řízení o vyhoštění stěžovatele v roce 2008.

[18] Tehdy stěžovatel do protokolu pořázeného dne 9. 5. 2008 vypověděl, že není rodinným příslušníkem občana Evropské unie ani s občanem Evropské unie nežije ve společné domácnosti a nemá s ním trvalý vztah obdobný rodinnému. V odvolání však stěžovatel uvedl, že se v roce 1998 seznámil s paní No. a od téhož roku až do roku 2003 s ní bydlel. Od roku 2004 spolu tráví jen víkendy kvůli jeho přestěhování do Prahy. Později stěžovatel toto odvolání doplnil prostřednictvím svého zástupce. V doplnění odvolání sdělil, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, neboť zde má družku, s níž žije od roku 1998 ve společné domácnosti. Tuto skutečnost doložil čestným prohlášením paní No. Odvolací správní orgán k tomu uvedl, že skutečnost, že zde stěžovatel má družku, mohl stěžovatel namítat

již při sepsání protokolu ze dne 9. 5. 2008, o družce však nic neuvedl. Celkově proto odvolací správní orgán zhodnotil, že v důsledku správního vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

[19] Stejně tak i v řízení o správním vyhoštění v roce 2012 posuzovaly správní orgány možnost zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Stěžovatel tentokrát do protokolu ze dne 15. 1. 2012 uvedl, že zde má přítelkyni, od níž si půjčil peníze, sám však žije v P., do H. dojíždí „*například na Vánoce*“ a byl tam na pohřbu matky paní No. Společnou domácnost s přítelkyní nesdílí, cítí se však členem rodiny.

[20] Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky, se v závazném stanovisku ze dne 16. 1. 2012 zabývalo uvedenými vyjádřeními stěžovatele a dospělo k závěru, že se stěžovateli nepodařilo prokázat existenci trvalé soukromé vazby na území České republiky. Dle ministerstva muselo být oběma účastníkům řízení již v době navazování vztahu jasné, že stěžovatel pobýval v České republice neoprávněně a ani se nesnažil svůj pobyt legalizovat. S přítelkyní navíc nesdílí společnou domácnost.

[21] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, toto stanovisko poté zohlednila i ve svém rozhodnutí o správním vyhoštění. Rovněž neshledala, že by správním vyhoštěním došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince.

[22] Lze se tedy ztotožnit s hodnocením správních orgánů v řízení o povolení obnovy i s hodnocením městského soudu, že známost s paní N. není dříve neznámou skutečností, kterou by stěžovatel nemohl v původním řízení uplatnit.

[23] Rovněž je nutné zdůraznit, že stěžovatel do protokolu ze dne 15. 1. 2012 uvedl, že nežádá žádné změny ani doplnění protokolu a rozuměl všem kladeným otázkám. Na otázku policisty odpověděl, že nepožaduje, aby byla o jeho zajištění vyrozuměna určitá osoba zdržující se na území České republiky. Stejně tak dne 16. 1. 2012 svým podpisem stvrdil, že byl seznámen se správním spisem a nežádal jeho doplnění. Správní spis obsahoval i výše zmiňované závazné stanovisko Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky. Z ničeho ani nevyplývá, že by se stěžovatel domáhal výsledku své družky či založení jejího čestného prohlášení do spisu.

[24] K tíži stěžovatele jde i to, že odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal opožděně. Až v doplnění odvolání doručeném odvolacímu správnímu orgánu dne 26. 3. 2012 uvedl, že se svou družkou žije ve společné domácnosti a trvá na jejím výsledku. Pokud by toto nové tvrzení bylo pravdivé, přestože do protokolu z 15. 1. 2012 stěžovatel uvedl, že se svou družkou společnou domácnost nesdílí, není logické, že by je stěžovatel nezmínil již v řízení před správním orgánem prvního stupně. Ten mu k tomu poskytl dostatečný prostor.

[25] Přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již opakovaně zabýval (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 6/2012 - 29, čj. 8 As 32/2011 - 60 a čj. 2 As 19/2008 - 75; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz; srov. rovněž rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 27. 5. 2010, čj. 22 A 33/2010 - 35; či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2007, čj. 10 Ca 330/2006 - 89).

[26] Nejvyšší správní soud vychází v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména následující faktory: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost

porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchaní trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci stěžovatele (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) imigrační historii dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (10) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, rozsudek ze dne 31. 1. 2006, stížnost č. 50435/99, odst. 39; a *Üner proti Nizozemsku*, rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99, odst. 57-58; *Nunez proti Norsku*, rozsudek ze dne 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09, odst. 70). Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

[27] Zvláště naplnění kritéria, že rodinný život byl založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizinec pobývá na území nelegálně, vede zpravidla k závěru o neopodstatněnosti stížnosti (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 26. 1. 1999, *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, či ze dne 9. 11. 2000, *Andrey Shebashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Komentář k Úmluvě uvádí, že stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co jejich pobyt byl z určitého důvodu nelegální, jsou běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem (KMEC, J., KOSAŘ, D., KRATOCHVÍL, J. BOBEK, M. *Evropská úmluva o lidských právech. Komentář*. Praha : C. H. Beck, 2012, s. 958).

[28] Proto platí, že i kdyby stěžovatel hypoteticky založil společnou domácnost se svou družkou až po rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy tak, aby to nebylo v rozporu s jeho vyjádřením do protokolu ze dne 15. 1. 2012, nevedlo by správní vyhoštění k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Stěžovatel zde již řadu let pobýval bez povolení a nyní byl již podruhé vyhoštěn. Musel proto počítat s tím, že jeho zdejší pobyt i rodinný život může být kdykoliv ukončen.

[29] Pokud tedy nyní stěžovatel usiluje o obnovu řízení, aniž by prokázal, že by v souvislosti s jeho vztahem s paní No. vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které stěžovatel nemohl v původním řízení uplatnit, nemůže uspět.

[30] Pouze na okraj Nejvyšší správní soud poznamenává, že ačkoliv bylo pravděpodobně u rozhodnutí o správním vyhoštění čj. KRPA-6621/ČJ-2012-000022 z ledna 2012 vydaného Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hlavního města Prahy, uvedeno chybné datum (viz odst. [4]), nemá takové pochybení vliv na zákonnost uvedeného rozhodnutí. V rozhodnutí čj. 7 As 23/2011 - 82 Nejvyšší správní soud uvedl, že „[a]bsence data vyhotovení rozhodnutí (§ 69 odst. 1 správního řádu z roku 2004) je nepochybně vadou písemného vyhotovení rozhodnutí, které by se měly správní orgány vyvarovat. Zpravidla však nepjde o vadu způsobující nicotnost daného rozhodnutí a většinou ani o takovou nezákonnost, pro kterou by bylo nezbytné je zrušit.“ Proto ani v tomto případě, kde je datum na rozhodnutí uvedeno, ale chybně, nevede tato vada k nicotnosti ani nezákonnosti celého správního rozhodnutí. Uvedené správní rozhodnutí navíc ani není předmětem přezkumu v tomto soudním řízení.

[31] Ze všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel neprokával, že by vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které stěžovatel nemohl v původním řízení uplatnit [§ 100 odst. 1 písm. a)

spr. ř.]. Městský soud nepochybil, když zhodnotil, že stěžovatel nesplnil podmínky pro povolení obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) spr. ř. ani nepřehlédl vadu řízení před správním orgánem.

VI.

[32] Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným ani neshledal vadu řízení, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. srpna 2013

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu